ISSN 0132-4462

ЛИПЕНЬ

1979

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 13 (1055)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ПОБОРНИК КРИТИКИ

Малюнок-байка

— Там ще один прийшов скаржитися на безпорядки на нашій лісовій дільниці.

— Хай заходить!!! Я його теж прийму з великим задоволенням.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Займіться, нарешті, ділом. Треба терміново придумати п'ять переконливих об'єктивних причин, які перешкодили нам виконати місячний план.

Виховання кадрів — непроста штука. Трактатів, дисертацій та всяких інших теоретичних мудрацій у цьому напрямку написано гори. Що ж стосується практики, то тут іще необмежене поле діяльності.

У директора оптово-роздрібного комбінату Ленінського району Харківського обласного об'єднання «Головплодоовочторг» Віктора Васильовича Айдарова з давніх-давен розлюються й сиплються. І все на одні й ті ж самі голови.

Скажімо, завідуючий магазином № 48 А. Г. Лепетюха тягає за собою більш аніж два десятки доган різноманітного сорту. Та директор все продовжує його виховувати.

Обважили у магазині № 48 — одержуй, Лепетюхо, догану!

Обрахували — сувору! Та ще й з попередженням!

СВІЙ ПІДХІД

роблено свій підхід до цієї справи. Грюкне він кулаком по поліровці керівного столу і безкомпромісно вигукне:

— Знову обрахування! Не потерплю! Мерщій усіх винуватців до наказу!

І чималий комбінатівський апарат приходить у рух. Один диктує, інший на машинці клацає, а третій прізвища порушників до спеціального зошита заносить.

— Дивіться мені! — погрожує тим часом Айдаров.— Не дозволю обраховувати покупців!

Важко живеться шахраям в Ленінському ОРКу. Ще б пак, спробуй витримати отаканний тягар з десятка, а то й більше стягнень. А вони все сиплються й сиплються. І все на одні й ті ж самі голови.

Відпустили «наліво» свіженькі червонобокі помідорчики для спекуляції — май ще одну, вже невідомо яку за рахунком...

Правда, Лепетюха, обвішаний з ніг до голови доганами, не дуже сумує. Йому навіть чимось подобається такий метод виховання. Чимось, знаєте, імпонує. До смаку він, до речі, й іншим підлеглим В. В. Айдарова.

— Гм, гм... Справді цікавий метод, — почувши про те, як виховує підлеглих його колега, пошкріб потилицю директор Київського ОРКу В. О. Аванесян. — Гадаю, треба нам його запозичити. Звичайно, з власними корективами. З поглядом у майбутнє.

І взявся за діло.

Наказом № 35 продавцям Абеленцевій і Гайнетдіновій за обрахування покупців на досить кругленькі суми оголосив суворі догани. І що ви думаєте? Цього виявилось цілком досить, щоб уже за кілька місяців портрети обох продавців красувались на Дошці пошани. І не яким-небудь таємничим побитом вони туди потрапили, а згідно з письмовим наказом № 96, підписаним усе тим же В. О. Аванесяном.

Буває, однак, що догани починають набридати працівникові, і він флегматично позіхає:

— Придумайте щось новеньке...

Будь ласка! З арсеналу виховних засобів тут же видобувається ще один, не менш сильний: липкорукого підлеглого переводять до іншого магазину. Так, приміром, вчинив той же Аванесян з продавщицею Криворук.

Словом, перековка кадрів йде повним ходом. Єдине, що засмучує директорів ОРКів — так це те, що кількість порушень правил торгівлі в умовах так блискуче налагодженої виховної роботи не зменшується, а, навпаки, все зростає. У Київському ОРКу, наприклад, вона за минулий рік і перші місяці нинішнього дотягла ледь не півтори сотні.

— Хто його знає! — бідкаються директори.— Виховуєш їх, виховуєш...

Що ж стосується керівників Харківського обласного об'єднання «Головплодоовочторг», то вони палко підтримують виховні методи директорів ОРКів. В усякому разі, намагаються якомога менше їм заважати у такій тонкій справі.

І. ЛАГОЗА.

м. Харків.

ВАЖКА НОША

УСМІШКА

Зустрілися два приятелі.

— Що з тобою, Митю? Біда трапилася?

— Директора нового призначили. Ще рік тому.

— Звір?

— Якби ж то...

— Ще гірше?

— Нічого подібного. Як батько рідний!

— То в чім же справа?

— Важко з ним.

— Важко?!.

— Еге ж. Він за нас у вогонь і воду! Живе нашими радощами і печалями. Ввічливий, привітний, уважний. Ну, як такому свиню підкладеш? Совість не дозволяє, мимоволі прагнеш сам бути хорошим, порядним, благородним. А знаєш, як важко бути таким увесь час?..

Олександр ШАТЕЦЬ.

телеграфне агентство ПЕРЦЯ

НАПРУЖЕНА ПІДГОТОВКА

КИЇВСЬКА область. (Від власкора ТАП). У 1974 році юний мешканець Переяслав-Хмельницького п'ятикласник Сашко П. разом із своїми товаришами став учитися у новому приміщенні школи № 4. Цього року Олександр П. успішно закінчив десятирічку і нині готується до вступу у вуз. Водночас готуються і керівники тресту № 3 «Броварпромбуд» — ліквідувати недоробки, залишені ними при спорудженні школи п'ять років тому, зокрема — добудувати каналізаційну систему. Є всі підстави вважати, що Олександр П. значно раніше закінчить інститут, аніж трест — свою напружену підготовку.

СПАСИБІ, ДРУЗІ-КОМУНАЛЬНИКИ!

ВІННИЦЬКА область. Як відомо, найкраще прати білизну в дощовій воді, повідомляє позаштатний кореспондент ТАП Н. Д. Мельник із м. Гайсина. Ми, мешканці будинку № 6 по вулиці К. Маркса, маємо щасливу змогу збирати воду, не виходячи із своїх квартир, бо дах будинку — як решето. Через це нам уже багато років заздрять сусіди. А ми щиро дякуємо за таку перевагу над іншими жителями Гайсина нашим комунальникам. Спасибі вам, друзі!

СПОРТИВНІ ЗВИТЯГИ

Кор. ТАП передає з Луцького району на Волині. Приз імені М. А. Кашперука вже ось четвертий рік виборюють юні спортсмени Маяківської школи-інтернату.

Микола Андрійович до спорту не має ніякого відношення. Він — керуючий трестом «Волиньрембуд». І має пряме відношення до будівництва спортивного залу та галереї при школі, які споруджуються також уже чотири роки.

Перестрибуючи через бетономішалки, купи цегли та інших будматеріалів, учні набрали небувалої спортивної форми.

perec-ua.

perec-ua.

РОЗ'ЯСНЕННЯ ТАП

До штаб-квартири ТАП майже одночасно надійшли два листи: один від продавців магазину «Взуття» № 570 селища Скала-Подільська Тернопільської області, а другий — від їхніх колег із взуттєвого магазину Базалійського ССТ Теофіпольського району на Хмельниччині. В обох ідеться про одне й те ж: іще торік продавці повернули на Львівську взуттєву фабрику «Прогрес» неякісні жіночі чобітки, проте й досі з фабрики — ні слуху, ні духу. «У чім річ? — запитують кооператори. — Може, керівники фабрики забули, що треба дбати про честь марки?»

Дирекція фабрики уповноважила ТАП пояснити, що ніхто нічого не забув. Просто треба ще почекати, бо браковане взуття фабрика обмінює на якісне в порядку черги. А вона чималенька.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

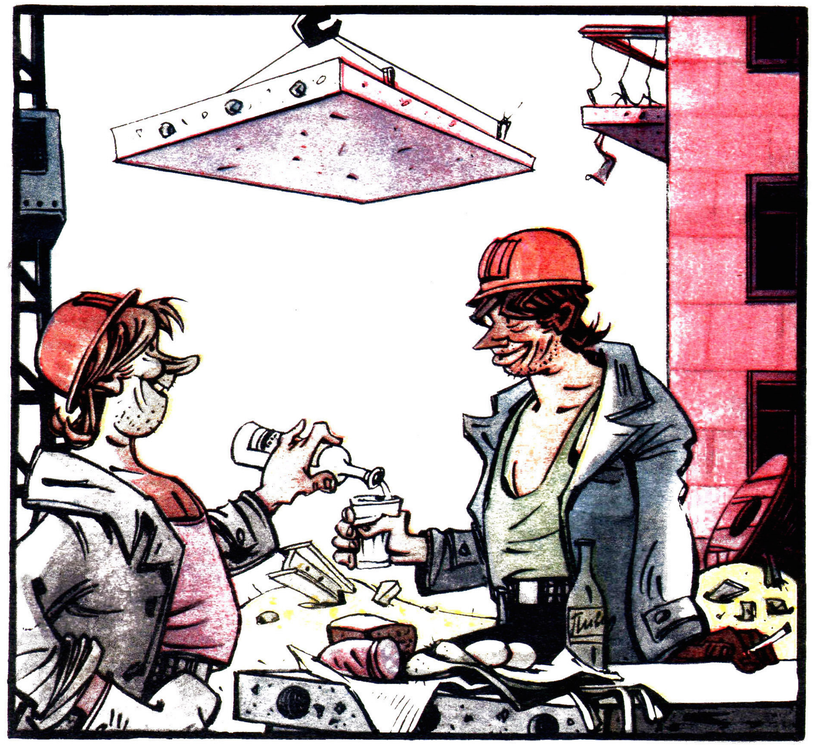

— Скажу я тобі, Петре, від чистого серця: робота для мене — це завжди свято.

До питання про совість

Якби совість справді гризла — не в переносному, а в прямому смислі цього слова, — від Бориса Григоровича Малоголового, начальника Сакського будівельного управління № 41 тресту «Євпаторіябуд», могли б залишитися самі спогади. Уперше йому дісталося б іще в 1977 році, коли очолюване ним управління взялося споруджувати в Саках нову школу на 1176 місць, одержало для початку 200 тисяч карбованців, одначе протягом року майже нічого не освоїло. Щоправда, розповідають, ніби тоді Борису Григоровичу вдалося власну совість заспокоїти, твердо пообіцявши, що у встановлений строк, себто першого вересня 1978 року, школа стане до ладу. Одначе, коли термін минув, а на шкільному подвір'ї і в класних кімнатах, як і раніше, продовжували лунати зовсім не дитячі голоси, уже б ніщо не врятувало його від екзекуції. А починаючи з січня цього року жахливі зойки з кабінету начальника управління мусили б лунати безперервно.

Справа в тім, що офіційно 30 грудня 1978 року школа була прийнята державною комісією та ще й з оцінкою «добре». Але ми з вами добре знаємо, що являють собою об'єкти, прийняті в останні години року, і чого варті оцінки, виставлені під передзвін новорічних келихів. Сакська школа не становила винятку. Сяяти в ній розумне, добре, вічне було практично неможливо, бо не функціонували кабінети фізики і хімії, а без унаочнення програма не може вважатися засвоєною. Наглухо зачинені двері спортивного залу, в якому теж був непочатий край роботи, свідчили, що з фізичною гармонією школярів доведеться зачекати. І навіть обов'язкове гаряче харчування учнів початкових класів дирекція школи мусила сяк-так налагоджувати в коридорі, у далеко не зразкових санітарних умовах, бо перспектива мати передбачений проектом харчоблок була ще невиразнішою, ніж перспектива мати спортивний зал і впорядковану пришкільну територію. Навзамін усього цього до приймального акта був пришпилений папірець, що містив гаряче запевнення Б. Г. Малоголового якнайоперативніше усунути недоробки. Забігаючи трохи наперед, скажу, що й через три місяці після появи акта не помічено було жодного натяку на оту оперативність.

Будемо відвертими, ситуація ця не нова: обіцянки усунути чи доробити, яким копійка ціна в базарний день, — такий же обов'язковий елемент приймальної церемонії, як і марш Мендельсона під час урочистої реєстрації шлюбів. Надмірну довірливість членів державної комісії іще можна якось пояснити: стара школа була дуже перевантажена, приміщення потребували термінового капітального ремонту, а в новій — і парове опалення, і каналізація, і класи світлі та затишні. А до того ж члени комісії, очевидно, міркували так, як і я: не може бути, щоб начальник будуправління не виконав обіцяного, адже мова йде про дітей, для яких у нашій країні робиться усе найкраще. Це ж яку совість треба мати, щоб знати, що діти не мають можливості нормально харчуватися, вчитися і відпочивати, і навіть пальцем не ворухнути, аби виправити становище.

А воно, бачте, як вийшло. Отож я й кажу: якби совість справді могла гризти, то не виключено, що від Бориса Григоровича залишилися б тільки спогади. А може, нічого б і не трапилося. Таку черст... вибачте, тверду вдачу, як у Е. Г. Малоголового, либонь, ще й не всяка совість угризне.

В. БОНДАРЕНКО.

Кримська область.

Дали перцю!

Старший продавець магазину № 2 (село Голоби Ковельського району) Воробей Л. Л. систематично нав'язувала покупцям зіпсовані продукти. Односільчани поскаржилися редакції. Після втручання в цю справу Перця з тресту «Волиньводбуд» надійшла відповідь про те, що за порушення правил торгівлі Воробей оголошено сувору догану, а її вчинок обговорено на зборах працівників відділу робітничого постачання тресту. Та минуло небагато часу, і до редакції надійшла нова скарга на ту ж саму Воробей.

Довелося кореспондентові Перця виїхати на місце. Виявилося, що ніякого обговорення вчинків Воробей на зборах не було і ніякої суворої догани їй не оголошували. Отож нічого дивного в тому, що Воробей знову взялася за старе, не було. А начальник відділу робітничого постачання тресту Ткачук М. М. замість того, щоб вжити дійових заходів, просто відписався. Про це розповідалося у фейлетоні «Кадри треба берегти» («Перець» № 6).

Як повідомив секретар Волинського обкому Компартії України тов. З. Ковальчук, фейлетон було обговорено на засіданні місцевого комітету профспілки і загальних зборах працівників відділу робітничого постачання тресту «Волиньводбуд». Начальника відділу робітничого постачання Ткачука М. М. з роботи звільнено. А Воробей оголошено догану і переведено на нижчу посаду.

Плакат народного художника
СРСР І. СЕМЕНОВА

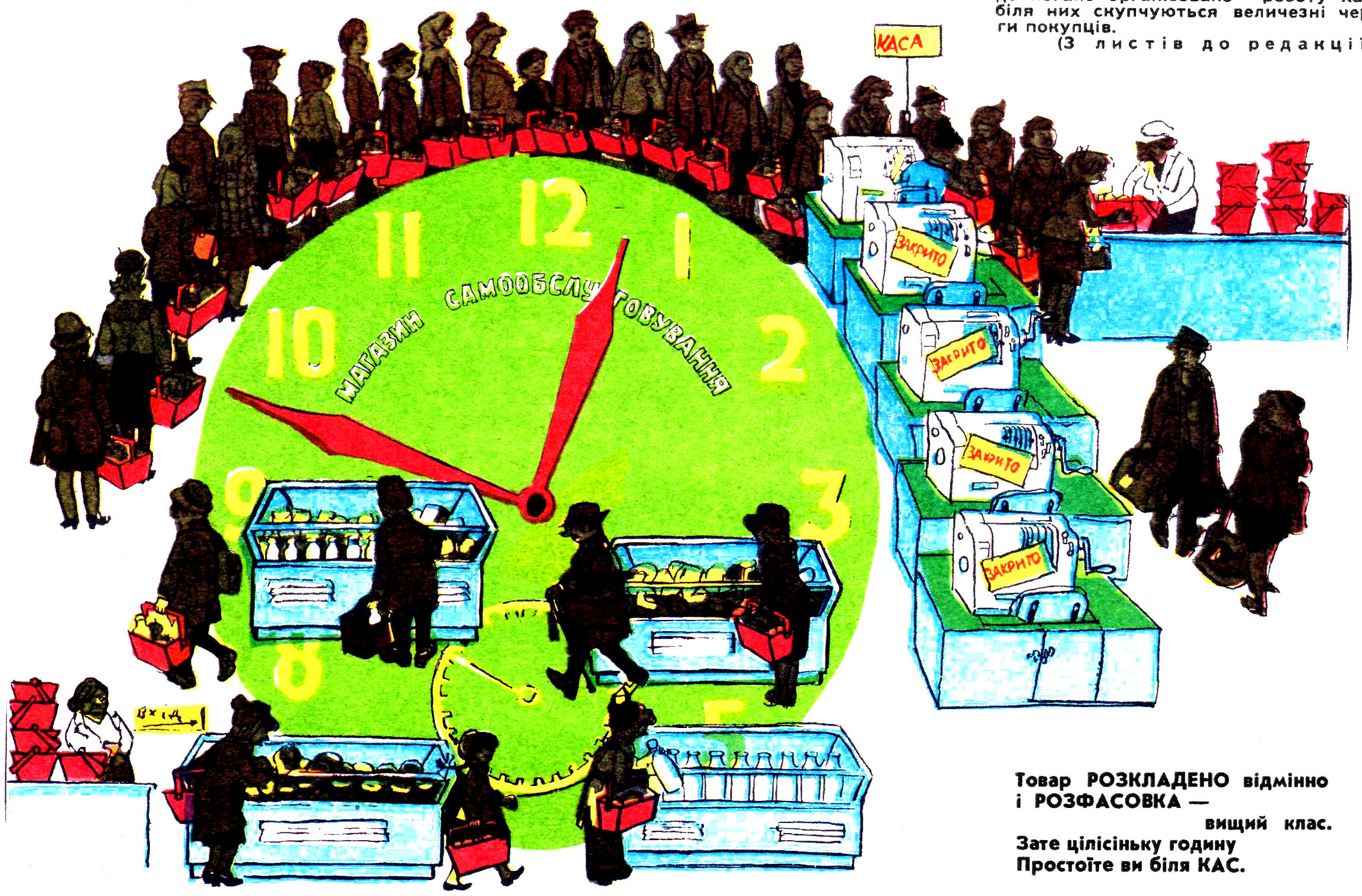

Є ще магазини самообслуговування, де погано організовано роботу кас, біля них скупчуються величезні черги покупців.
(З листів до редакції).

Товар РОЗКЛАДЕНО відмінно
і РОЗФАСОВКА —
вищий клас.
Зате цілісіньку годину
Простоїте ви біля КАС.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Ну, потерпи ще трохи. Може, до осені відремонтують.

Що таке велосипед?

Про велосипед написано багато. Та, виявляється, ще не все. Ось що говорить про цей давній і навдивовижу популярний вид власного транспорту гуморист із м. Запоріжжя Володимир ЮДІН.

РУЛЬ

«Я і вправо беру,
Я і вліво беру,
Я і прямо поїду —
не штука.
Все я вмію!» — пишається
руль.
«Самостійно? — спитали. —
А руки?»

ДЗВОНИК

Під власним ковпачком,
Погрожує, махає кулачком:
«Дзень, дзень!
Чом на дорозі став,
як пень?
Не знаєш правил вуличного
руху?
Гляди — роздавимо,
як муху!».
А знімеш ковпачок —
Мовчок.

ПЕДАЛІ

Вони клялися:
«Не поїдем далі!
На вітер слів
Не кидають педалі!».
Поїхали.
Не сміли навіть пискнуть:
Достатньо лиш було
На них натиснуть.

СИДІННЯ

«Іч, носа як задрало
І дивиться на всіх зухвало,
Немов найстарше воно
в штаті».
«Тс-сс! Не шуми...
Воно з Господарем самим
Живе в тіснім контакті».

ЗАДНЄ КОЛЕСО

«Не дивлячись на спеку,
на жару,
Я зобов'язання беру:
Переднє колесо догнать
І навіть перегнать!»

БАГАЖНИК

Часом так торохтить,
Часом так грімкотить,
Що аж скривиться
Подорожній.
А чому торохтить?
А чому грімкотить?
Бо... порожній.

ЛАНЦЮГ

«Насосе, бачив? Щоб ти
знав,
То я Холошу пожував».

І вона поїхала відтіля!

(Або ще раз про довгобуди та про дещо інше)

В неділю до міста приїхав Панас —
Чи джинси, чи щось там купити...
Побачив Марусю красуню
І враз
Спинився, мов громом, прибитий...
Маруся всміхнулась...
І вмить розцвіла
Любов у серцях — не забава...
Вона — із Хмельницького. Він — із села...
Хіба в географії справа?
До міста з Михайлівців
Шлях не близький
(Це вам не в райцентр,— не в Красилів!)
Та їздив хлопчина частенько таки,
Бо ж дуже Маруся красива!
Уже він знайомий з батьками її,
Вже чаєм пригощує ненька,
Уже про одруження милій своїй
Панас натякає тихенько...
Маруся без зайвих погодилась слів,
Аж сяє у посмішці щирій.
— Та тільки,— говорить,— щоб жить не в селі,
А тут, у хмельницькій квартирі.
Нахмурилось в хлопця одразу чоло,
Він милу почав умовляти:
— У нас,— агітує,— чудесне село,
Колгосп наш відомий, багатий!
Поглянь на Михайлівці, мила, хоч раз —
Забудеш про місто, клянуся!
...І ось у неділю привозить Панас
Батькам показати Марусю.
Посиділи трохи усі за столом.
А потім виходять із двору.
Проводить Панас наречену селом,
Показує школу, контору;
Показує ферму, поля і сади...
Радіє-цвіте Марусина...
І раптом спинилася: — Глянь он туди,
То що в бур'янах за руїна?
Панас розгубився. Схопився за чуб...
І милій говорить він щиро.
— Та то... розумієш... будується клуб.
— Давно вже?
— Ну... років чотири.
Та в нас ще нічого,— відразу повів,—
Картина не надто й похмура.
В райцентрі, в Красилові
Десять років
Вже зводять Будинок культури...

— Мені не в Красилові жити, а тут,—
Стьобає Маруся словами.—
То що, споглядати оцей довгобуд?
З нудьги помирать вечорами?
Без танців, концертів — не можу, і край!
Кунять на печі мені рано.
То ж їдем в Хмельницький.
А ні, то — гуд бай!..
І сіла в автобус кохана.
Хоч, правда, з віконця почув ще Панас —
Гукнула востаннє Маруся:
— Як клуб у селі побудують у вас,
То я ще, можливо, вернуся!

Чи вернеться Маруся до Панаса, чи ні — важко сказати. Так, як важко сказати, коли в райцентрі довгобуд, врешті-решт, перетвориться на Будинок культури і його напівзруйновані стіни перестануть мозолити очі красилівцям...

Але оскільки дівчина не захотіла лишатися в Михайлівцях, то, мабуть, варто дещо уконкретизувати. Назвати, скажімо, винуватця розлуки — голову колгоспу імені Леніна А. І. Дроздова, який близько п'яти років воловодив-обіцяв спорудити клуб, та так і не довів справу до кінця. Але не будемо песимістами. Може, ще в Марусі й Панаса все наладиться, бо віднедавна колгосп очолив новий голова й ніби обіцяв виправити похибки свого попередника. Будемо надіятися-сподіватися... Тільки хвилює інше. Справа в тім, що на Хмельниччині із культосвітніми приміщеннями, як то кажуть, не дуже й вельми... Із 1337 сільських клубів та будинків культури більше двохсот потребують негайного капітального ремонту, а робити той ремонт поки що ніхто не збирається. Сіл, де керівники господарств давно розпочали будівництво клубів і не довершили його до кінця,— таких сіл в області близько двох десятків. І можливо, вже не Маруся, а інша красуня тягне свого милого із Великих Зозулинців того ж таки Красилівського району, з Добрина Ізяславського району, із Сивків або В'язовця Білогірського району, з Вільхівця або з Косиківців Новоушицького району, чи з якогось іншого села, де замість осередків культури

Між ям і траншей,
В бур'яниськах густих,
Неначе на оці полуда,
Стоять і «красуються»
курям на сміх
Роками оті довгобуди.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Хмельницька область.

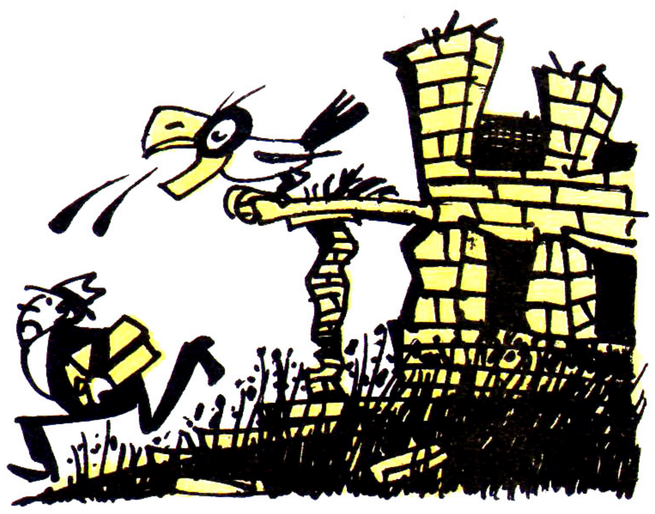

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Слухай, може, допоможемо матері прибрати квартиру? Сьогодні вона одержує пенсію.

КОЛЮЧКИ ЗА КОМІР

● *Якщо людина ні перед чим не зупиняється, її слід зупинити.*

● *Сучасна жінка завжди прагне відрізнятися від сучасниць.*

● *До одруження усі чоловіки гарні, після — усі виявляються болільниками.*

● *Порада: якщо не знаєте, що робити, робіть, як знаєте.*

● *Посередня людина, зате* **така безпосередня!**

● *«Ти створена для добра»,— підбадьорювали стару скриню.*

● *Яскраво виявлена сірість.*

● *Буває, що гіркота розлуки викликана передчуттям наступної зустрічі.*

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

м. Київ.

РАХУНОК 3 : 1

Службовці із районної контори
Поїхали в колгосп «на помідори».
Здали в комору по відру одному.
Собі — по три. І рушили додому.

Микола СЛЬОЗКО.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— **Чого стоїш?**
— **Жду, поки місячник закінчиться.**
— **А план?**
— **Потім надолужу.**

Цього поборника сатири я зустрів у Калуші на Прикарпатті. Кілька років тому. І, може, тепер не згадав би про нього, якби... Але про це потім.

Отже, зустрілися ми. Слово по слову. Познайомилися ближче. І він пророк:

— А я від фейлетонів ваших фейлетоністів не у захопленні.

— Що ж, одному подобається піп, іншому — попадя.

— Стріляєте з гармати по горобцях. Міністрів треба критикувати, а не «середнячків» і рядових виконавців. Тузів, а не шісток...

Не знаю, чим моєму співбесідникові так насолили міністри. Але мені, правду кажучи, в печінках більше сидять «рядові» горе-виконавці. Ті, які мали б турбуватися про нормальну роботу телефону, ліфта чи водопроводу. Ті, що грубіянять у магазині чи в автобусі. Ті, що замість ремонтувати автомобіль, приймач або пральну машину, загадково дивляться на мою руку в кишені. Словом, ті «рядові шістки», які в певних умовах стають козирними.

З приводу однієї такої «рядової» я приїхав знову у Калуш. Це медсестра С. М. Синишин. Працює вона у центральній районній лікарні. Працює давно і працює... погано. На медсестру скаржаться, що вона байдуже ставиться до хворих. Несумлінно виконує свої обов'язки. Приховує і спекулює ліками.

Перед тим на Синишин уже скаржилися. І адміністрації лікарні, і в обласну газету. Адміністрація райлікарні зреагувала:

«Питання бездушного ставлення до хворих, спекуляції медикаментами медсестрою Синишин С. М. розглядалось на профспілкових зборах хірургічного відділення, в товариському суді лікарні. Факти підтвердились. Колектив хірургічного відділення засудив негідну поведінку медсестри Синишин С. М. Наказом по лікарні вона переведена на роботу, не зв'язану з використанням медикаментів і обслуговуванням важкохворих...»

Така реакція адміністрації, правду кажучи, мене здивувала. Ізолювали від важкохворих за бездушність, щоб легкохворих доводила до важкого стану?

Виникає запитання: а де ж були колеги-медсестри, лікарі? Вони про всі оті «маніпуляції» з ліками знали. Чому про це заговорили тільки тоді, як на Синишину почали скаржитися хворі? Коли написали про це до редакції?

«Не хотіли біду чіпати».

Отож згадав я свого давнього калуського співбесідника. І хотів його спитати: може, й мені «біду не чіпати?» Не витрачати сатиричного пороху на «горобців». Тримати його виключно для міністрів? Тим більше, що проживаю я не на території, яку обслуговує Калуська центральна районна лікарня. І вірогідність потрапити під «опіку» рядової медсестри Синишиної у мене набагато менша, ніж у нього.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Івано-Франківська область.

ЗІ СВОЄЇ ДЗВІНИЦІ

БАЙКА

У лісі
Руденька Білочка Зайчисі
Розказувала про свою біду:
— Ой, боже, й досі спокою я не знайду!
— Та що тобі, голубко мила?
— Ти знаєш, трохи не згоріла.
Якийсь негідник підпалив дупло.
А в нім же трійко діточок моїх було...
Та щастя, що Лелека
Гуляв тут недалеко...
— Мабуть, хотів дітей пожерти? —
З гілляки обізвалась Гава.
— Що ти верзеш! Він врятував усіх від смерті!
— Урятував? Схотілось, видно, слави...

Антоніна ТОРЛЮН.

ПРИКМЕТИ

Як ворон солов'я вихвалює до хмар,
це значить: у співця — ангіна чи катар.

Мозолі на руках в нероби, наче біб, —
Це значить: довелось відбути десять діб.

Ну й різко в очі він начальству правду каже!
Це доказ, що йому на пенсію пора вже.

На місці віршомаз тупцює повсякчас?
Це доказ, що під ним осел, а не Пегас.

Якщо ви у тіні знаходитесь весь час —
спокійні будьте: тінь не упаде на вас!

Анатолій БОРТНЯК.

СТИМУЛ

ГУМОРЕСКА

Вулицю села вирішили заасфальтувати.

— Кажуть, і тротуарчик буде? — спитав їздовий Грицько Дебелий у сусіда, виконроба Миколи Касяненка.

— Ще й який! — відповів той.— І ліхтарі поставимо. Через місяць на нашій вулиці буде ніби на Хрещатику.

— Пора, пора,— буркнув Дебелий.— Тільки бачу непорядок. Он коло мого двору вербу стару звалили, і ніхто не прибирає. А мені — обминай.

— Ото ж і я такої думки,— сказав Касяненко.— Там якраз тротуар проляже, а людей у мене малувато. Допомогли б гілля прибрати. Знаєте, скільки дров буде.

— Звісно, багатенько,— згодився Дебелий.— На півзими вистачить. І *безплатно. Сьогодні ж перетягаю.*

Минув день, тиждень, а верба так і лежала край дороги. Виконроб нагадав Дебелому про обіцянку.

— Ет,— махнув той рукою.— Яке з верби паливо. Морока сама. Тільки смітник на подвір'ї розведу. Я вже брикету оно навозив.

Увечері Касяненко розповів своїй жінці про сусідову незговірливість, а вона.

— Не знаєш ти Грицькової натури. Ось побачиш, як він закрутиться.

Вона вийшла на вулицю й гукнула:

— Ей, сусіде! А позич мені сокиру, бо наша вищербилась.

— Для чого? — спитав з двору Дебелий.

— Палива трохи нацюкаю. Безплатне оно лежить.

Дебелий переступив з ноги на ногу, почухав потилицю.

— Не нацюкаєш, ні. Бо й моя вищербилась. Ще й обух тріснув.

Жінка ні з чим повернулась до хати. А на ранок виконроб очам не повірив; там, де лежала верба, не залишилося й галузки. Зате подвір'я Дебелого було завалене гіллям.

Р. ГРУША.

м. Миронівка
Київської області.

ПОГОНЯ ЗА КОЖУХОМ

ГУМОРЕСКА

Бамбушук прибіг до пункту хімчистки, коли там уже зачиняли двері. Від під'їзду, попахкуючи вихлопною трубою, «відчалював» автофургон.

— Стій! — несамовито крикнув Бамбушук і замахав руками, — Стій!

— Що там у вас? — визирнув із кабіни водій.

— Хто тут командує?

— Одна молодичка, але ви, здається, спізнилися.

Та дивний клієнт не думав здаватися.

— Негайно відчиніть. Біда-а-а! — заволав, тарабанячи кулачиськом у двері.

— Яка біда? Чого лементуєте? — на диво швидко у дверях з'явилася голова приймальниці.

— Вам принесли сьогодні кожуха?

— І не тільки кожуха, а й дві спідниці, три костюми...

— Мене кожух цікавить. То моя спадкова річ, а жінка самовільно принесла. Не тре' мені ніякого фарбування, сам дам раду, — заговорив швидко і плутано.

Не розумію, — знизала плечима приймальниця і відчинила двері. Бамбушук ускочив у приміщення і, на ходу збиваючи крісла, переплигнув через стіл.

— Де мій кожух? Куди ви його поділи?

— Він жовтий? Ну так! Я ще не хотіла оформляти, занадто поношений. Нема його.

— Як нема?!

— Відправили на фабрику хімчистки. Машина щойно від'їхала.

Незвичайний клієнт ракетою вилетів надвір: «Таксі!» Через хвилину кілька десятків кінських сил несли його містом.

— Ві-і-і-і-н! — ледве не вистрибнув з машини, угледівши знайомий автофургон. Зойкнули гальма.

— Що хочете від мене, дядьку? — захопивши гаєчного ключа, з кабіни вийшов господар автофургона.

— Змилуйся, віддай кожуха.

— Якого?

— Мого, що везеш на фарбування. То вся моя спадщина. Ще дід у ньому на вечорниці ходив, батько мій парубкував. Ось так потрібен! — провів долонею по горлі.

— Не маю права. У мене інструкція.

— Ну, добре! Плачу п'ятірку, тільки дай хоч на мить потримати!

— Гаразд, — почухав потилицю водій.

Вхопивши кожуха, Бамбушук швидко помацав потайну кишеню: десять карбованців, заховані від дружини, були на місці...

Олександр ХОМЕНЧУК.

м. Любомль
на Волині.

ДВІ БАЙКИ

ВТІШИЛА

Раз Щука П'явці говорила:
— Пропала я, сусідко мила,
Заглянь у рот мені сама —
Там зуба жодного нема.
Прийшло таке, що хоч топися...
Їй П'явка мовить:
— Не журися!
Поглянь-но: зроду я беззуба —
Й живу якось, сусідко люба...

ПОРАДИВ

Вовк від погоні утікав,
В село захеканий вбігає.
На плоті вгледівши Мурка,
Він, ледь не плачучи, питає:
— Скажи, сховатися куди?
Погоня слідом. От нагряне...
— Залізь на дерево й сиди,
Ніхто тебе там не дістане!

Анатолій ГОРПИНИЧ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Я вас, голубчику, в санаторій не пущу, вам категорично не можна вживати алкогольні напої.

ЗАЧІСКА без «снісхождєнія»

Ростуть невпинно,
мов грибочки,
Усякі побутові «точки».
Між них —
немало «Чарівниць»,
Всі —
для дівчат і молодиць.
То це ж і добре?
Зайва мова —
Не просто добре,
а чудово!

З'явилася з деякого часу така «Чарівниця» і в місті Вінниці. Зайшла туди громадянка В-на, щоб зробити зачіску...

Чи то трудилась вельми шпарко
Біля клієнтки перукарка,
Чи, може, з іншої причини...
Та за якусь лише годину
Усе скінчилося...
— О, жах!
Помру!
...Потемніло в очах.
І знепритомніла нещасна.
Від чого?
З переляку, ясно...

Та й хіба могло бути інакше з бідолашною, коли побачила у дзеркалі, як спотворили її зачіску, а точніше кажучи — обскубли...

«Звернулась я із скаргою,—пише громадянка В-на,— до директора міськпобуткомбінату т. Зачосова. І яких, ви гадаєте, було вжито заходів? Якимось чином у побуткомбінаті дізналися про місце моєї роботи. І почалось... Спочатку запропонували прийти і «по-хорошему (?!) решить этот вопрос». Я відмовилась. Досить того, що два тижні не скидала шапки — соромно було перед людьми. Після цього стали обдзвонювати відділи моєї установи, допитуватися, хто я така, соромити заочно: як могла я, людина з вищою освітою, «не сделать снисхождения простой, необразованной (?!) парикмахерше». Вважаю це кричущим хамством і тому звертаюся до вас...».

Ростуть...
немов гриби в діброві,
Усюди «точки» побутові:
В селі і в місті —
де не глянь.
А поряд,
іноді буває,
Таке от хамство проростає...
Рубай під корінь,
без вагань!

Валентин КИРИЛЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Були у пральні Кам'янського відділку Кам'янського буряко-радгоспу (Черкаська область) дві пральні машини. І обидві вийшли з ладу. Здали їх у серпні 1977 року на смілянську виробничу дільницю заводу «Рембобуттехніка». Аж за кілька місяців одну машину одержали. Привезли до пральні, а вона не працює. Про другу ж машину взагалі нічого не чути. У «Перці» № 24 за 1978 рік, у розділі «Друже Перчє!» про це було опубліковано листа.

Заступник міністра побутового обслуговування населення УРСР Г. І. Аркадьєв повідомив редакцію, що лист обговорено в колективі черкаського заводу «Рембобуттехніка», де були присутні начальники філіалів, цехів, служб і виробничих дільниць. За байдуже ставлення до своїх обов'язків начальника Смілянської виробничої дільниці Грищенка А. П. з роботи звільнено. Обидві пральні машини відремонтовано і вручено замовникові.

Тернопільчанин Дмитро Іванович П'ясецький дуже розгнівався на «Перець» і в листі до редакції попередив, що він надалі відмовляється читати та передплачувати журнал, який «написав брехню на весь світ». Було б перебільшенням твердити, що ця заява відразу викликала в редакції тотальну паніку й траур, але — ніде не дінешся — втрачати навіть одного читача прикро. Тим більше, що подібні звинувачення журналові (щоправда, поки без таких рішучих санкцій) висловив і земляк П'ясецького Анатолій Петрович Федчук.

Чим же так сильно обурив журнал двох мешканців Тернополя? Виявляється, ось чим.

У № 18 за минулий рік у «Перці» було опубліковано фейлетон «Мило в очі», де йшлося про приписки в окремих колгоспах та на підприємствах Тернопільщини. Зокрема, було наведено факти грубого окозамилювання на шкіргалантерейній фабриці облмісцевпрому «Подолянка». З приводу цього прокурор області надіслав відповідь, в якій повідомляв, що винних працівників фабрики засуджено до різних строків позбавлення волі, а керівників облмісцевпрому, «які не забезпечили належного контролю за виробничою та фінансовою діяльністю фабрики притягнуто до адміністративної відповідальності». Це повідомлення під рубрикою «Дали перцю!» було опубліковано в журналі (№ 23 за 1978 р.).

Ось тоді громадяни П'ясецький та Федчук надіслали листи: неправда це, мовляв, працівників облмісцевпрому ніхто ні до чого не притягав, прокурор увів редакцію в оману, а редакція, в свою чергу,— громадськість.

Це, звичайно, насторожило. Було зроблено додаткові запити в прокуратуру та Міністерство місцевої промисловості УРСР. Нам відповіли: ще в березні 1977 року, коли приписки на «Подолянці» було виявлено і по цих фактах уже порушили кримінальну справу, міністерство видало наказ, де начальнику Тернопільського облмісцевпрому О. І. Педану, зокрема, «за незабезпечення достовірності звітності про виконання планів, невжиття заходів до поліпшення контрольно-ревізійної роботи та до забезпечення збереження соціалістичної власності» було оголошено сувору догану, на нього також зроблено грошове нарахування. Згодом, у серпні того ж року, обласний комітет народного контролю, розглядаючи стан контрольно-ревізійної роботи в облмісцевпромі оголосив О. І. Педану догану, знову з грошовим нарахуванням. Уже після виходу фейлетону партійні збори винесли О. І. Педану сувору догану. На тих же зборах було оголошено сувору догану начальникові контрольно-ревізійного відділу облмісцевпрому І. Г. Беспалому, який опісля подав заяву та був звільнений з роботи. (У даному випадку, щоправда, керівники облмісцевпрому, на мій погляд, виявили взірцеву безпринципність, бо ще в липні 1978 року прокуратура надіслала подання, де вказувала, що Беспалий, проводячи ревізію на фабриці, поставився до справи нечесно, та просила розглянути питання про можливість його перебування на цій посаді. Замість цього І. Г. Беспалого спочатку навіть обрали в партбюро (!) і лише через три місяці, після виходу фейлетону та додаткового нагадування прокуратури, покарали в партійному порядку та звільнили з роботи... за власним бажанням).

І все-таки говорити про те, буцімто керівники облмісцевпрому залишилися зовсім непокараними, нема підстав. Про це редакція повідомила П'ясецькому та Федчуку, надіславши їм копії відповіді міністерства та вказавши, що не вважає доцільним ще раз повертатися до цього питання. Ось тоді сердиті читачі написали листи, де обвинувачують редакцію в усіх смертних гріхах, серед яких чи не найменший — злісне небажання викрити окозамилювачів.

Редакція вирішила надіслати в Тернопіль свого кореспондента, щоб на місці з'ясував, чого, власне домагаються наші розгнівані дописувачі.

П'ясецький і Федчук прийшли на бесіду з товстими теками: кожен з них персонально веде справу по «Подолянці» та облмісцевпрому. І «канцелярія» в кожного — іншій установі, як кажуть, вмитися. Розмовляв я з дописувачами поодинці, оскільки вони твердять, що викривають працівників облмісцевпрому незалежно один від одного.

— Скажіть, чим ви невдоволені, чого добиваєтеся?— питав я.

— Справедливості!— тлумачив П'ясецький.— Хоч Педан і заслуговує, щоб його судити, але я не наполягаю. Проте він аж ніяк не може обіймати посаду начальника управління.

— Справедливості!— незалежно від П'ясецького пояснював Федчук.— Хоч Педан і заслужив, щоб його судити, але я не наполягаю. Проте він аж ніяк не може обіймати посаду начальника управління.

Звичайно, і П'ясецький, і Федчук мають повне право на свою думку про О. І. Педана та його відповідність посаді. Але чому ж позбавляти цього права інших?! У Тернополі мені довелося розмовляти з багатьма товаришами, котрі висловлювалися з цього приводу інакше. Зокрема, секретар обкому партії І. Г. Корнієнко зауважив:

— Звичайно, товариш Педан припускає в роботі недоліки, за що його часто й справедливо критикуємо. Але за час його керівництва місцева промисловість області — а це, відомо, важка ділянка — помітно поліпшила свою діяльність.

— Та у нас є факти, в яких прокуратура, а за нею і суд несповна розібралися,— твердять в унісон наші борці за справедливість.

Однак усі наведені ними факти не є новиною ні для слідчих органів, ні для міністерства, ні для вищих інстанцій. Ці факти свого часу вже були предметом розгляду. Справа перебувала під контролем прокуратури республіки. Приїжджала авторитетна (у кваліфікації якої не сумніваються і наші скаржники) комісія з Москви і також погодилася з висновками тернопільської прокуратури.

— Все одно — неспрраведливо! — тягнуть П'ясецький та Федчук.

У такій ситуації справді важко щось відповісти. Мимоволі виникла думка: чи, буває, не переслідують наші борці за справедливість якоїсь своєї, даруйте, приватної мети?

Д. І. П'ясецький, уточнюємо, був звільнений з роботи в облмісцевпромі ще в 1975 році, тоді ж виключений з партії. Конфліктував з колективом облмісцевпрому і А. П. Федчук. Можливо, саме в цьому мотиви їхньої активності...

Та попри все, найбільше мене здивувало інше. Обидва твердять: закони в нас одні для всіх. Правильно. Але ж у тому числі — і для П'ясецького та Федчука. Як же вони самі їх дотримують? Приміром, за нашими законами, тільки суд (і ніхто інший!) має право остаточно визначати, чи винено злочин і чи є людина злочинцем. А, наприклад, А. П. Федчук у розмові зі мною неодноразово, з легкістю дивовижною, обзивав незасуджену людину злочинцем. А Д. І. П'ясецький навіть офіційно написав: «Перець зайняв позицію злодіїв». Виходить, ледь не співучасник. І то лише тому, що редакція не погодилася йти у них на повідку і знову займатися справою, уже розглянутою і закінченою.

А Дмитро Іванович П'ясецький мав би наче зробити для себе висновок із подібних, м'яко кажучи, легковаг. Адже саме за наклепи його в свій час не лише виключили з партії, а й засудили до трьох місяців виправних робіт.

Але, як бачимо, не зробив. Ні із своїх помилок, ні з чужих. Маю на увазі помилки колеги Федчука. В облмісцевпромі мене ознайомили з протоколом профспілкових зборів, спеціально зібраних за рекомендацією міністра місцевої промисловості УРСР Ю. Ф. Гаєваського, щоб обговорити пропозиції А. П. Федчука. На збори навіть приїхав заступник міністра П. С. Дудник. Судячи з протоколу, ніяких конструктивних пропозицій щодо поліпшення роботи облмісцевпрому Анатолій Петрович не висловив. Зате сипав загальними обвинуваченнями. Жодний з промовців, а виступила половина присутніх, не сказав (бодай для різноманітності) доброго слова про Федчука. В результаті з'явилося відчайдушне рішення, схоже на стогін: просити партійні, радянські, господарські органи припинити надалі перевірку листів Федчука А. П.

Як на мене, то це рішення не дуже реальне. Хоч би тому, що неможливо сповістити про нього всі інстанції. Не говорячи вже про те, що воно ні для кого не є обов'язковим. От і наша редакція не втрималася та вислала кореспондента. Й інші, цілком можливо, ще коли-небудь вишлють...

А надій на те, що Анатолій Петрович та Дмитро Іванович схаменуться, у мене, щиро кажучи, малувато...

А може...

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

м. Тернопіль.

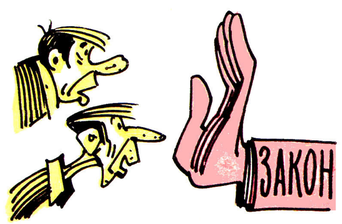

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. Н. ЗЕМСЬКОГО (Мінськ)

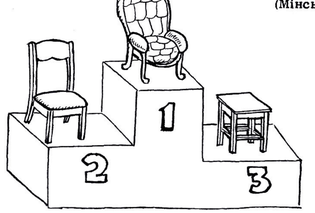

Без слів.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А моя дуже любить редиску.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

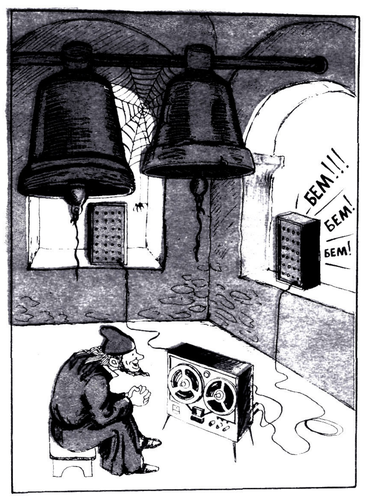

У ногу з технічною революцією.

Мал. Т. ЮНАКА

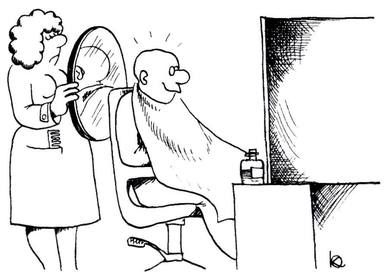

Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

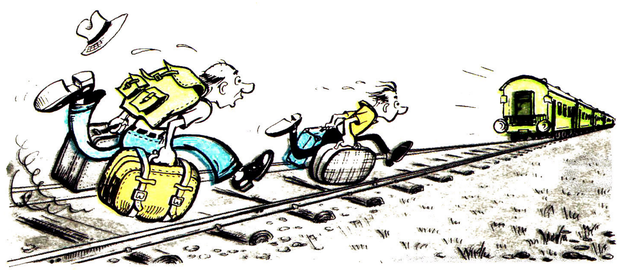

— У вас теж купейний?

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

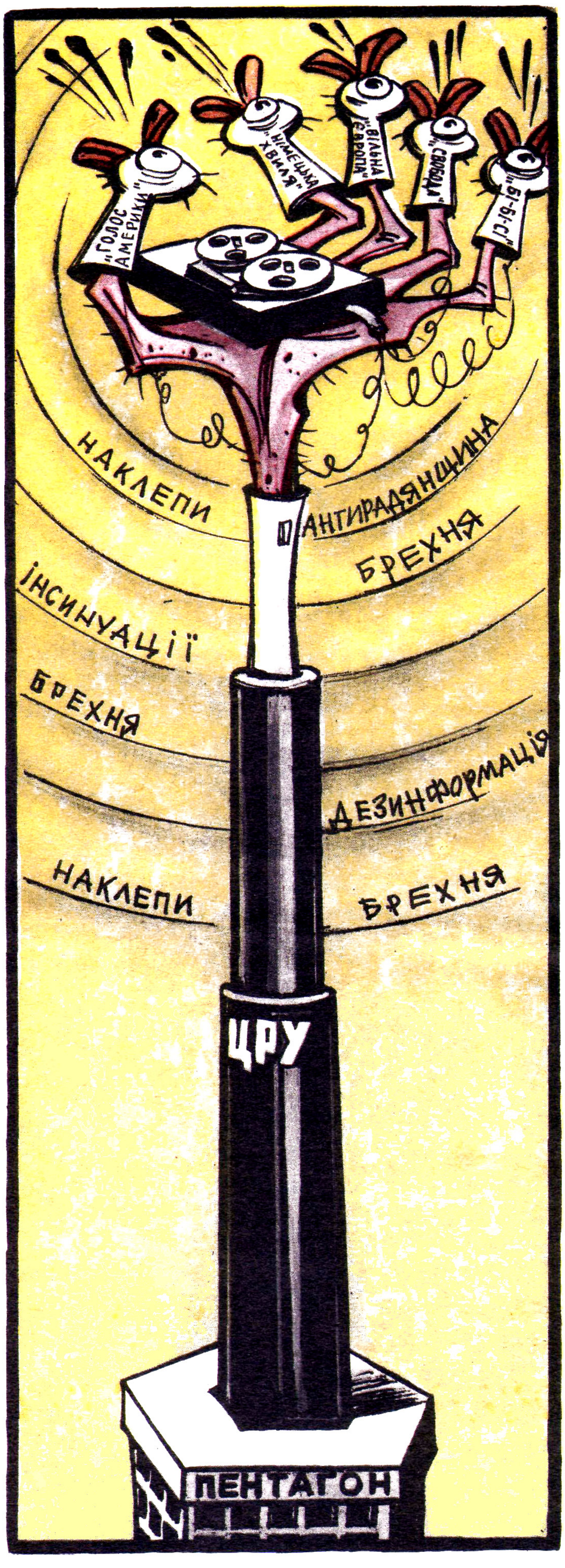

Щогла їхніх радіоголосів.

...і сміх і гріх

УЖЕ Й ПЕКЛО НЕ СТРАШНЕ

У США був проведений черговий вибірковий опит населення на предмет, як то мовиться, його думок про потойбічне життя. Виявилося, що 54 проценти американців вірять у існування ангелів, 39 процентів — у існування чортів. Значна частина опитаних вірить у існування пекла.

Коментуючи наслідки цього опиту, газета «Лос-Анджелес таймс» висловлює думку, що тепер людей пекло не лякає, бо «людина вже на землі потрапляє в найгірше пекло».

«ЛІТЕРАТОР»

Один англійський чиновник із міста Манчестера повністю переписав від руки багатотомне зібрання творів Вільяма Шекспіра. Коли газетний репортер запитав, що спонукало його до такої каторжної праці, чиновник скромно пояснив: «Я завжди відчував потяг до літературної діяльності».

ДЛЯ БЕЗПЕКИ РУХУ

Темпераментні італійці під час розмови активно допомагають собі руками — без жестикуляції їм важко говорити. Тому в місті Палермо в автобусах з'явилися такі звернення до пасажирів: «Не залучайте водія до своїх розмов! Щоб тримати кермо, йому потрібні обидві руки!»

РЕДАКТОРСЬКА ПОХВАЛА

Французьке видавництво «Едисьйон Галлімар» одержало від однієї жінки, яка вважає себе поетесою, зошит із її першими віршами і коробку нуги (це така солодка горіхова маса) власного приготування. Редактор видавництва листовно повідомив авторку: «Ваша нуга чудова. Ми прийняли її з вдячністю. На превеликий жаль, ваші поетичні твори виявилися значно гіршими. Ми повертаємо ваш рукопис із уклінним проханням надалі присилати нам тільки нугу».

НОТАТКИ ПРО ІХНІ ПОРЯДКИ

СПАДКОЄМЦІ ФЮРЕРА

Того дня в приміщенні мюнхенської антикварної фірми «Граф Кленау» все аж вирувало: черговий аукціон був у самому розпалі. За великі гроші були вже реалізовані неабиякі, як на тутешні смаки, цінності: і чорнильниця з письмового стола самого рейхсмаршала Геринга, і чайний сервіз із дому гітлерівського міністра закордонних справ Ріббентропа, і навіть золота обручка дружини іншого, теж страченого в Нюрнберзі фашистського заводія, катюги Кальтенбруннера...

Дехто дивувався: як удалося цьому Кленау роздобути такі, можна сказати, раритети? А дехто лише посміхався: на те він і є Граф Кленау, саме тому і знаний далеко за межами не тільки Баварії, а й усієї ФРН; і не дарма на аукціони цього Кленау в Мюнхен аж із самих Сполучених Штатів Америки приїздять грошовиті любителі всілякого нацистського барахла...

Отже, аукціон був у самому розпалі. Бо ж попереду — розпродаж кількох примірників нацистської біблії — «Майн кампф». І неабияких примірників, а рідкісних видань. Любителі того мотлоху вже приготувалися було до жорстоких боїв. Але тільки-но аукціонер виголосив: «Майн кампф» Адольфа Гітлера. Примірник першого мюнхенського видання!», як до нього наблизилися двоє панів у цивільному і, пред'явивши посвідчення поліції, суворо сказали:

— Аукціон закритий!

І справді закрили той аукціон...

«Нарешті! — подумає собі читач.— Нарешті мюнхенські власті втрутилися і поклали край ганебному торговиську!».

На жаль, подумавши отак, читач зробить помилку. Бо мюнхенські власті аж ніяк не збираються класти край отому гендлеві. Справа в іншому: просто, той Граф Кленау порушив один із законів західнонімецької землі Баварії. А в тому законі ясно записано (цитуємо!): «Юридичним спадкоємцем духовної спадщини Адольфа Гітлера на території Баварії є баварське міністерство фінансів».

Уловлюєте всю принциповість того фінансового міністерства? Воно не претендує ні на чорнильницю Геринга, ні на сервіз Ріббентропа, ні на обручку вдови Кальтенбруннера. А от коли йдеться про «духовну спадщину» фюрера, то тут уже баварські фінансисти не відступляться ані на крок: розпоряджатися, а, значить, і торгувати нею — їхній привілей! Отак-то!..

А врешті, у тому баварському законі, прийнятому, як переказують, із ініціативи неонацистської націонал-демократичної партії і з благословення самого Франца-Йозефа Штрауса, нічого дивного, якщо розібратися, нема. Бо й старих і нових нацистів у тій Баварії отаборилося більше ніж будь-де у ФРН. І в чому, в чому, а в одному цій публіці відмовити не можна: саме вона і є найпершим безпосереднім духовним спадкоємцем біснуватого фюрера!

Мал. В. КОЗЛЕНКА

Мал. Ю. ЖУРОВИЧА
(Дніпропетровськ)

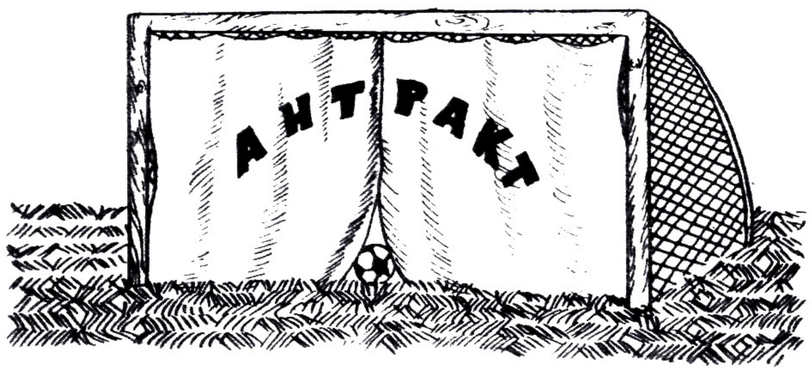

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Без слів.

Мал. В. КОЗЛЕНКА

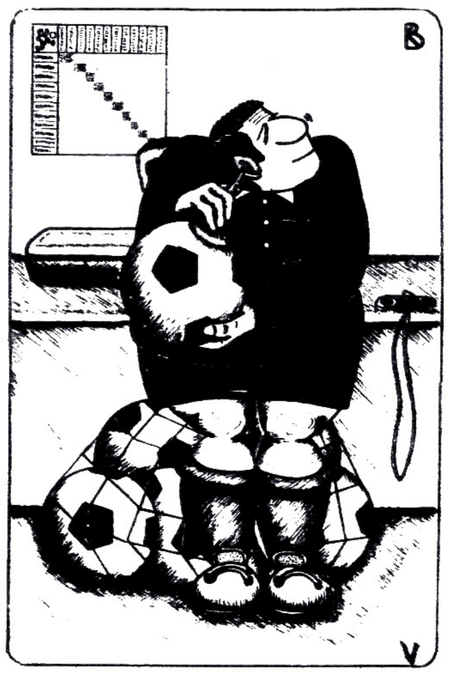

Без слів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

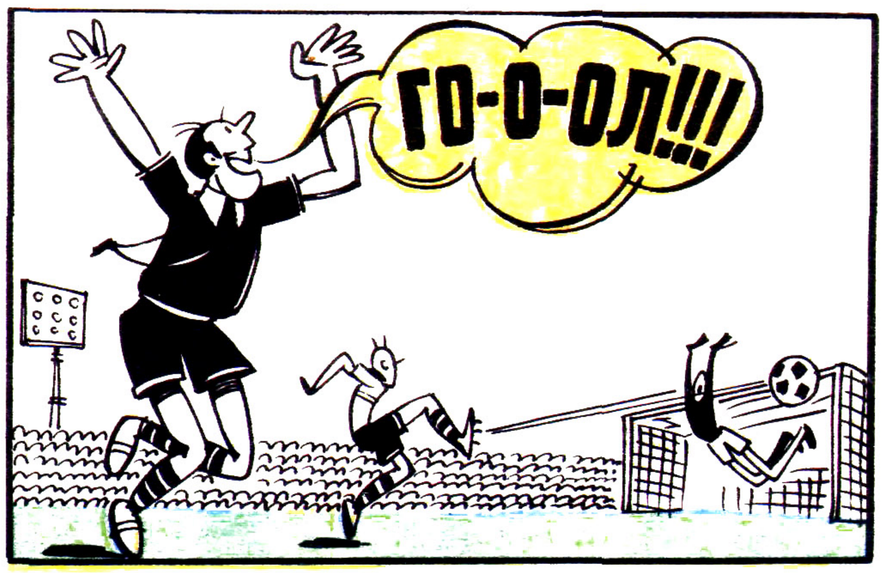

ПОЛЕГШАЛО

ГУМОРЕСКА

Набравшись духу, Очманюк звернувся до начальника відділу:

— *Знаєте, що я вам скажу, Вікторе Михайловичу?*

— Уяви не маю. Кажи — послухаю.

— Я людина пряма, що на думці в мене, те й на язиці. Отож вважаю, що розподіл обов'язків у нашому відділі нікуди не годиться. Одного навантажили, як осла, а інший байдики б'є.

Начальник засовався на місці і з цікавістю глянув на Очманюка.

— Давай-давай, критикуй знизу... Тепер це модно. Зреагуємо.

— Візьміть хоча б мене. Від експертизи голова пухне, а тут ще й раціоналізація на моїх плечах. Угору ніколи глянути. Хіба це справедливо?

— Буду самокритичним — несправедливо,— визнав начальник,— обов'язки розподілили, не спитавши тебе. До речі, добре що нагадав про себе. Післязавтра Діна Давидівна у декретну відпустку йде. Може, на сто дванадцять днів, а можливо — на рік. За законом. Я оце саме сушив голову, кому б її обов'язки передати? А тут ти своєчасно нагодився. Візьмеш на себе її метрологію. Дій!.. Ти молодий — потягнеш.

Ошелешений Очманюк хотів заперечити, та начальник заглибився в папери, демонструючи, що розмову закінчено.

Місяців через три Очманюк поскаржився знову.

— Закидали мене роботою. Спини не розгинаю. І обідаю без відриву від паперів... А погляньте в коридор, скільки там завсідників, цілими днями сигарети смалять та теревені правлять.

— Врахуємо, Очманюк. Неодмінно. Тільки духом не падай. Скільки у тебе тих обов'язків? Експертиза, раціоналізація та метрологія,— загинаючи пальці, рахував начальник,— всього три? Прямо скажу — не густо. Ти у нас з чого починав? Із заявок? Це тих, якими Розворський відає?.. Він ось виклик з інституту приніс. На чотири місяці у переддипломну відпустку йде. А тобі й карти в руки. Справа не нова, знайома — бери й заявки. Справишся! Ти такий. Енергії позичати не треба. Бажаю успіхів...

— Заси-и-и-плюся!..— хотів закричати Очманюк, та начальник і цього разу своєчасно заходився вивчати листа на бланку вельми солідної організації.

Минав час. Очманюк не наважувався скаржитися *на перевантаження і уникав* зустрічей з начальником. Та той про нього не забув і сам поцікавився, як ідуть справи.

— Хіба не бачите?— відповів Очманюк, показуючи на стоси документації.

— Дрібниці. Не журись! Скоро полегшає,— підбадьорив Віктор Михайлович.

— Ет,— безнадійно махнув рукою Очманюк, заносячи свіжі дані у відомість завбільшки з дитяче простирадло.

...Захистивши диплом, повернувся Розворський і забрав назад свої заявки.

— Як тепер, легше?— кинув начальник при зустрічі.

— Трохи,— повеселішав Очманюк.

А коли після річної перерви вийшла на роботу Діна Давидівна і Очманюк розлучився з метрологією, начальник запитав знову:

— А тепер як?

—Тепер нормально,— радо відповів Очманюк.

Феодосій ЛУЗАН.

ДЕ ЗАРАЗ МИ?

Кузьма набрався у пивній
І мабуть, вже не виліз звідти.
Його взяли під руки діти,
Додому повели хутчій.
Густий туман в очах Кузьми
Дітей пита: — Де зараз ми?
— Проходим мимо винного заводу!
Кузьма уклякнув з ходу.
Стоїть, очима блима:
— Чому ж це ми проходим мимо?

Володимир КРАСНОКУТСЬКИЙ.

м. Харків.

ЇЖАЧОК

Оленка тільки вдавала, що спить. А насправді — лежала тихенько з заплющеними очима.

І вона чула, як прийшов з роботи тато, довго хлюпався біля умивальника. А потім вечеряв і розповідав мамі про жнива, про новий комбайн.

— Натомився за день? Зараз постелю тобі,— сказала мама. І зашурхотіла накрохмаленими простирадлами.

— О, а це що? — почувся її здивований голос. — Дивись, Петре, ось на подушці...

— Щось таке чорне й волохате...

— Кіт — не кіт і нібито й не собака, — роздумував тато.

— Та це ж їжачок! — не витримала Оленка.

— А я думав, що вона спить! Звідкіля ж цей їжачок тут узявся? — підійшов тато до Оленчиного ліжка, взяв доньку на руки.

— То я намалювала...

— Ну й художниця! Я ж тобі альбом для малювання купив.

— У альбомі я багато звірів намалювала: і зайчика, і лисичку, і вовка. Слон ледве на двох листочках помістився. А їжачок, татку, захотів спати. Що я мала робити? — розповідала Оленка.

Довелося мамі шукати для тата нову подушку. А їжачок спав на своїй...

Василь ЧУХЛІБ.

НЕ ВТОПИТЬСЯ!

Маленький Павлик хоче в усьому наслідувати тата. Ось він узяв татові черевики й приміряє їх.

— Павлику, ти ж у них утопишся! — сміється мама.

Павлик подумав-подумав, а тоді побіг у свою кімнату й приніс звідти надувне рятувальне коло.

— Тепер не втоплюся!

Марійка КОСТИЛЬОВА,
учениця 4 класу
з м. Золочева
на Львівщині.

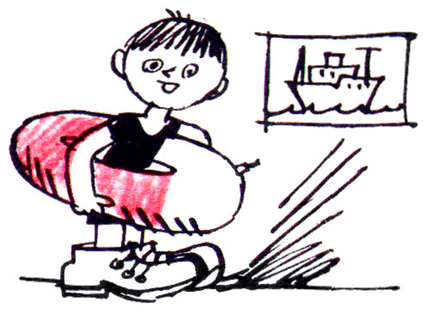

ХТО СКАЧЕ У ВОДУ!

Хто весь час у воду скаче
Й довго мокне в ній щодня?
Ну, звичайно, кожен скаже:
Це — зелене жабеня.
Не вгадали ви, малята,
Довести я вам берусь,
Що частіш, як жабенята,
Скаче в воду наш Петрусь.

Марія БАБІЙ.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

Поклади мене в окріп —
Я зварюсь.
Мишка хвостиком
зачепить —
Розіб'юсь.
Можу стати пташеням
Й заспівати пісню вам:
— Пі-пі-пі!

(яйце)

Любов ЛИТВИНЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЗАЙКО-НЕЗНАЙКО

Через поле, через сад
Зайко біг по виноград.
Налетіла буря чорна,
Розмолола хмару в жорнах,
І на землю, і на сад
Вмить посипався виноград!
Аж підскочив зайчик радо:
— Назбираю винограду,
Почастую маму, тата
Ще й малесенького брата!..
Повертався він додому,
Аж хитався від утоми.
— Ти скажи, мій любий
синку,
З чим несеш свою
торбинку?
Відгукнувся Зайко радо:
— Із солодким
виноградом!
Тільки що це —
ну й біда! —
У торбинці — лиш вода...
— Це ти замість винограду
Назбирав, синочку... граду!

Ігор СІЧОВИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

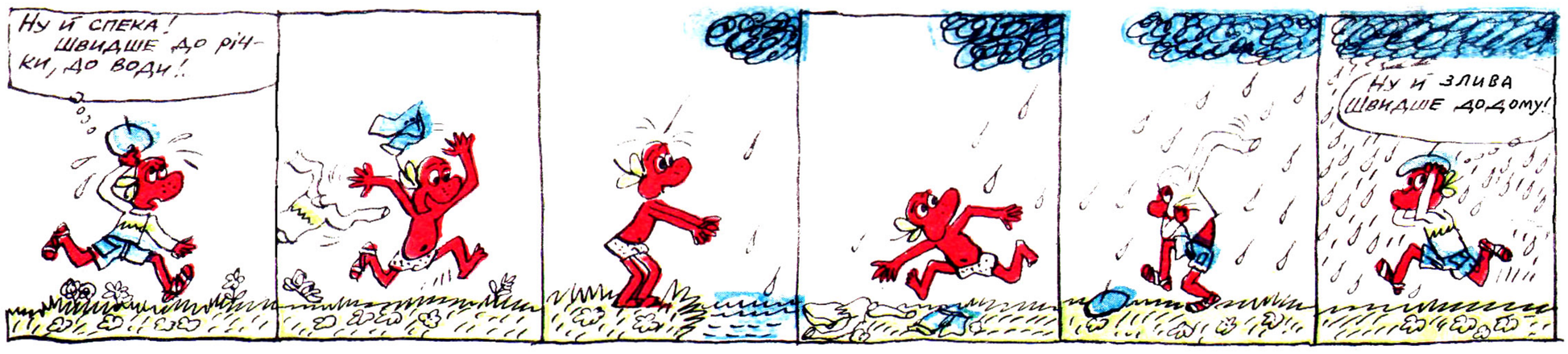

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

Плями на глянці

Халтурник у своїй роботі, як правило, глянцю не шкодує. Йому аби зовні блищало, а все інше — «до лампочки». А от працівників Київської фабрики фотопаперу у цьому ніяк не звинуватиш. Глянцевий папір їхнього виробництва часом глянцюванню взагалі не піддається. Партію такого паперу придбала минулого року Хмельницька школа № 21. Члени фотогуртка на чолі зі своїм керівником вже як не старалися, а добитися нормального глянцю, а отже, і якісних фотознімків, ніяк не могли. Тоді вони написали про це на фабрику, приклавши для наочності кілька знімків. Фабрика в особі начальника ВТК т. Іваненка тут же запропонувала вислати їй три пачки фотопаперу для експертизи. А через півтора місяця повернула ці пачки з лаконічним висновком: мовляв, не валяйте дурня, папір глянцюється.

І знову члени фотогуртка почали гріти лоби. Знову перевели кільканадцять аркушів того паперу, щоб іще раз упевнитися в його непридатності. І після того знову звернулися до т. Іваненка, відправивши йому 45 пачок реабілітованої ним продукції. І тут т. Іваненко образився. Цілий місяць він зберігав горде мовчання і відгукнувся лише після того, як було написано листа безпосередньо директорові фабрики. Тільки тоді він, скріпивши серце, сповістив, що найближчим часом папір, на заміну бракованого, буде вислано.

Правда, що означає термін «найближчим часом» у його розумінні, т. Іваненко не пояснив. І ось уже третій місяць даремно заглядають юні фотолюбителі в очі невтомному листоноші; а він лише розводить руками.

Факт для нашої потужної фотопромисловості, звісно, дрібненький. Проте цікавий він тим, що т. Іваненко, так би мовити, на громадських засадах дав хмельницьким школярам блискучий урок бюрократії. І за це йому — браво! Хай в юних душах ще з ранніх літ закладається відраза до цього малосимпатичного явища.

Вас. ШУКАЙЛО.

Мал. В. КУДІНА

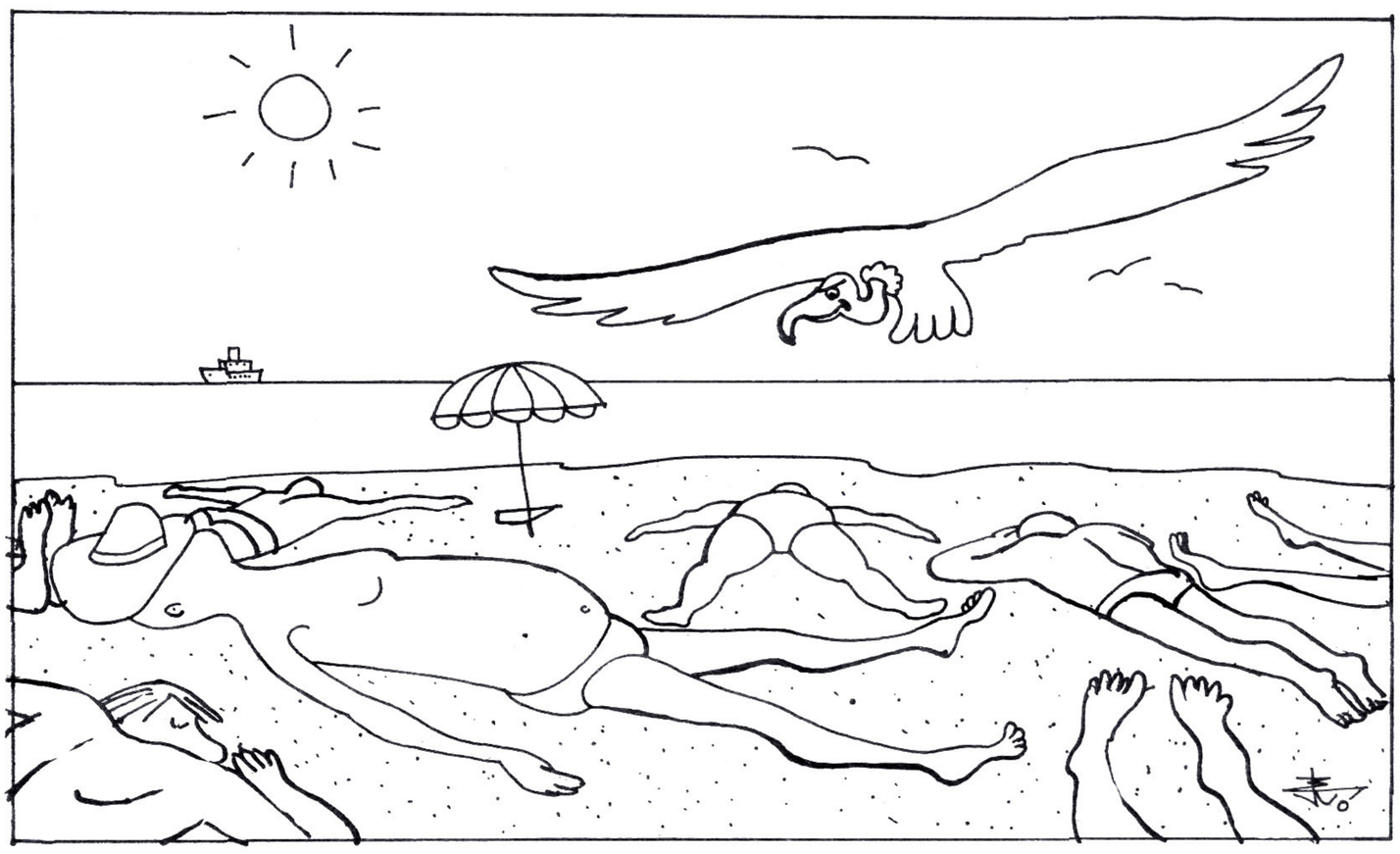

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

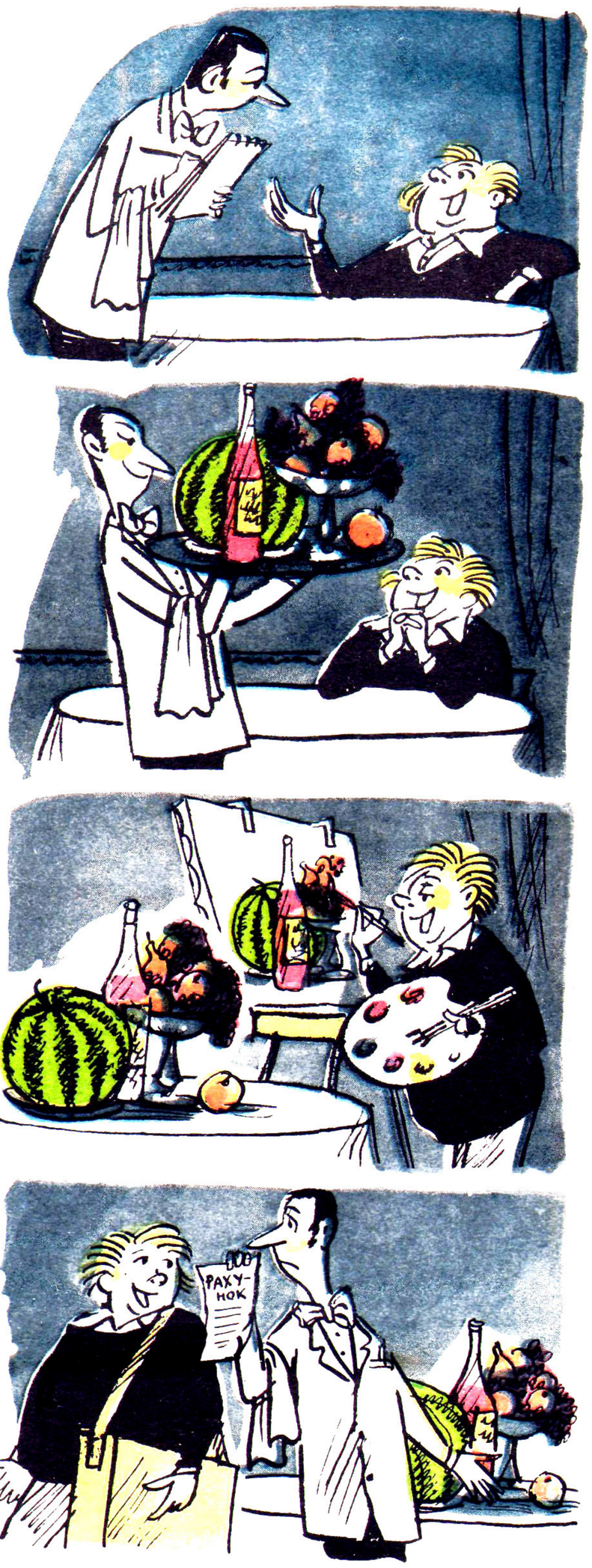

Обід з натюрмортом.

Народні усмішки

ПУТІВКА ДО САНАТОРІЮ

— Ой, чоловіче, мені дали путівку до санаторію! — радісно вигукнула жінка.— Хоч раз на віку з'їжджу...

— Як це до санаторію? — обурився чоловік.— Ну, то бери з собою і порося, я його годувати не буду...

ДЕ ДІД?

— А де ж це ваш дід? — запитала сусідка.

— Та поїхав до дочки онуків глядіти.

— А чого ж не баба?

— Та баба вже раз їздила — у неї більше нерви не витримують.

ДОМА

— Я уже тепер не їжджу у відрядження,— каже один водій другому.— Знайшов собі роботу на місці.

— Ну, й як?

— Чудово! Сплю дома, жінка рада, діти уже починають батьком називати, і собака не рве...

БЕЗ ГЛУШИТЕЛЯ

— Іване Івановичу! — штовхають у бік одного працівника, який на нарадах завжди умудрявся заснути.

— Га? — стріпнувся Іван Іванович.

— Одягніть глушителя, бо ви так хропите, що не чути оратора.

Зібрав Г. ЗАГРИВА.

м. Кам'янка
Черкаської області.

ПОВАГА НАВПАКИ

До прилавка, розштовхуючи жінок, пробирається дядько:

— Громадянине, чому ви без черги? — запитує одна з жінок.

— Та я ж чоловік, — відповідає той.

— То навпаки — треба поважати жінок.

— А я й поважаю навпаки, — каже дядько.

Надіслав Ф. САВЧЕНКО.

с. Богуслав,
Павлоградський район,
Дніпропетровська область.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

АНТИМОНІЯ — відраза до молока.
МАЙОРІТИ — виходити заміж за майора.
НАОЧНІСТЬ — окуляри.
ПЛАТОНІК — касир.
РИСУНОК — пиріжок з рисом.

В. ПАНЧАК.
м. Заліщики
Тернопільської області.

ХАХАЛЬ — письменник-гуморист.

І. ТРИГУБЕНКО.

РОТАТОР — криклива людина.
НАХЛІБНИК — масло, маргарин.
САМЕЦЬ — відлюдник.
БУКВОЇД — гумка.

В. ЧИЖ.

Страшне перо не в гусака...

«Одинокі жінки забезпечуються гуртожитком з професії штампувальника».

(Із газети).

Повідомила І. ПОПОВА.

* * *

«Гр. Василий Кузьмич.

Вы из своих побуждений сделали опрометчивость уничтожив собаку, которая причинила телесные повреждения вашей жене, путем укусов.

Согласно рекомендаций ветслужбы, собаку временно уничтожать, не следовалобы, до полного определения, что она не больна на бешенство.

А теперь Вам самим прийдется отрезанную голову убитой Вами собаки и приготовленной для транспортировки ветфельдшером завезти в областную ветбаклабораторию г. Николаева, для определения ее клинического состояния.

Председатель исполкома Ф. Евдощенко.

Секретарь исполкома М. Пускай».

(З листа Новоселівської сільської Ради).

Повідомив В. ШАПОВАЛОВ.

* * *

«Назбирати на кожного учня по одному центнерові металолому».

(Із плану роботи класного керівника).

Повідомив І. СКИБУК.

Літературні ЭДРОДІЇ

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ «ПО-ДЖЕНТЛЬМЕНСЬКОМУ»

Якщо я ношу піднімаю,
То вже назад не покладу.
(П. Горецький, збірка «Осінній покіс», 1979 р.).

Не будьте гавами, благаю,
А то потрапите в біду,
Бо я веселу вдачу маю:
Побачу — зразу піднімаю
І вже назад не покладу!

П. ГАЄНКО.

КУДИ Й КОМУ ПИШУ — НЕ ЗНАЮ...

Я напишу тобі в минуле...
. . . . . .
Лише не знаю, як не дивно,
Куди писати.
Куди писати в зиму срібну
І до кого,
І чи тобі буде потрібне
Моє слово...
. . . . . .
Я напишу тобі в минуле,
А хто ж підпише?

(Борис ДЕМКІВ, «Крило зорі». К., «Радянський письменник», 1978 р.).

Я напишу тобі в минуле,
Хоча, можливо,
Його в природі й не було,—
Не це важливо.
Важливо те, що напишу я
Тобі, хоч знаю —
Моя душа те добре чує —
Тебе немає.
Пишу — і все! Пишу листи я,
А там — дивися:
Якщо ти є й якщо це ти є,
То — озовися.
А як нема,— мені від того!
Не буде гірше:
Листи мої ті ні до кого
Перейдуть в вірші!..
А чи була коли-небудь ти
І хто була ти,
Чи, може, будеш іще бути —
Нащо те знати?!
Нащо те знати в зиму срібну,
Куди писати,
І чи комусь ото потрібно
Те все читати?

Борис СТАРЧЕВСЬКИЙ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— В усіх діти як діти, а наш, замість того, щоб гризти книги, днями і ночами читає їх.

Друже Перче!

Як ти гадаєш, що вигідніше — розвантажувати вагони механізмами чи лопатами?

— Звичайно, механізмами, — скажеш ти. Отак думаємо й ми, водії, котрі возять різні вантажі зі станції Вапнярки. І через те вже не раз турбуємо керівництво станції запитаннями, коли ж нарешті знову відкриють закриту на ремонт ще у 1976 році естакаду, на якій раніше розвантажувалися вагони і яка мала велику пропускну здатність — до сотні вагонів у день. А тепер переважна більшість вантажів — щебінь, камінь, цемент і так далі — розвантажується вручну. Естакаду ж поки що ремонтувати ніхто не збирається. Кажуть, що в управлінні Одесько-Кишинівської залізниці ніяк не наважаться виділити на це діло 5—10 тисяч карбованців. Тим часом найпростіші підрахунки показують, що оті кілька тисяч окупилися б уже за тиждень. Не зайве також було б порахувати, скільки зайвих коштів лягнуло за ці кілька років на ручне розвантажування. Та, мабуть, дехто в управлінні залізниці розучився рахувати державні гроші.

А. ПШЕНИЧНЮК,
водій Томашпільського міжколгоспбуду.

Вінницька область.

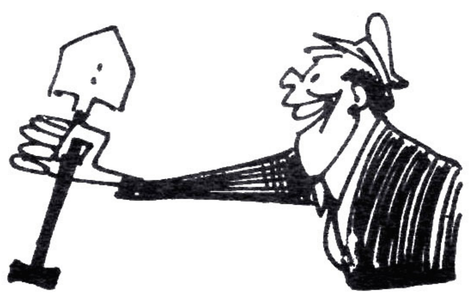

Якщо ти вважаєш, що від електрифікації бувають самі лише зручності, то глибоко помиляєшся. Звичайно, добре, що в наших будинках світяться екрани телевізорів, працюють радіоприймачі, холодильники та всяка інша побутова техніка. Проте за всі оці блага, себто за електроенергію, треба щомісяця платити, а зробити це нам ой як непросто, бо в селі немає поштового відділення, ні ощадної каси. Доводиться щоразу їхати аж у районний центр.

Ми зверталися з цього приводу в Гайсинський райвиконком. Нам відповіли, що «незручність в проведенні розрахунків... виникла через відсутність відповідного приміщення». От збудує, мовляв, місцевий колгосп нову контору, і тоді буде порядок.

Якщо «незручність» виникла, то, виходить, ніби її колись не було? А ми такого щось не пригадуємо.

Жителі села СЕМИРІЧКИ.

Вінницька область.

Якби з майстерень Глухівського райоб'єднання «Сільгосптехніка» відправили колгоспові «Паризька комуна» Середино-Будського району не трактор Т-74, а, скажімо, склянку води, і ця вода дорогою зникла, я б не здивувався: рідини хоч і не зникають безслідно, проте випаровуються. Але ж трактор у такий спосіб зникнути не може. А саме так воно ніби і сталося. Головний інженер райоб'єднання В. М. Рубанець, посилаючись на документи з номерами і датами, запевняв, що трактор давно піднімає гектари умовної оранки, а голова колгоспу «Паризька комуна» М. І. Чухно не менш переконливо доводив, що колгоспні механізатори його й у вічі не бачили.

Трактор таки знайшовся. У сусідньому колгоспі «Росія».

— Ми думали, що це наш,— пояснили керівники цього колгоспу,— бо теж відправили свого часу Т-74 на ремонт.

Нині техніку повернуто господареві — колгоспові «Паризька комуна», і голова правління М. І. Чухно спить спокійно. Зате не йде соя його колезі з «Росії»: все гадає, куди ремонтники запроторять їхній трактор.

В. ДАЦЬКО.

Сумська область.

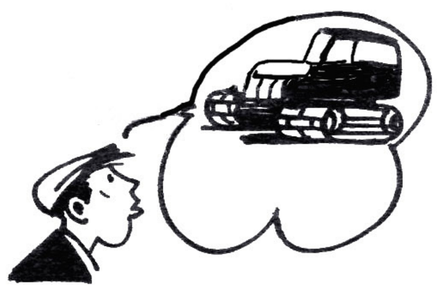

Без слів.

perec-ua.
perec-ua.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «РОГАЧ» — Братіслава, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «ICI PARI» — Париж.

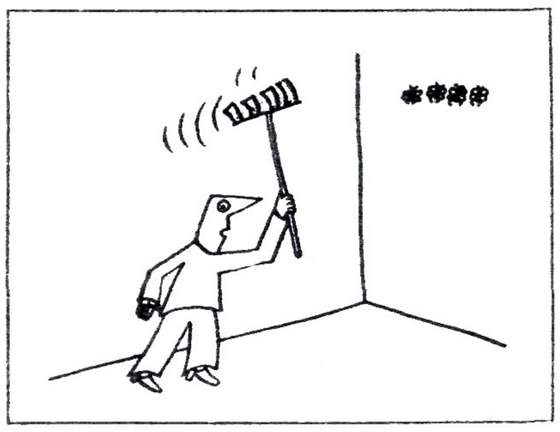

Без слів.

Без слів.

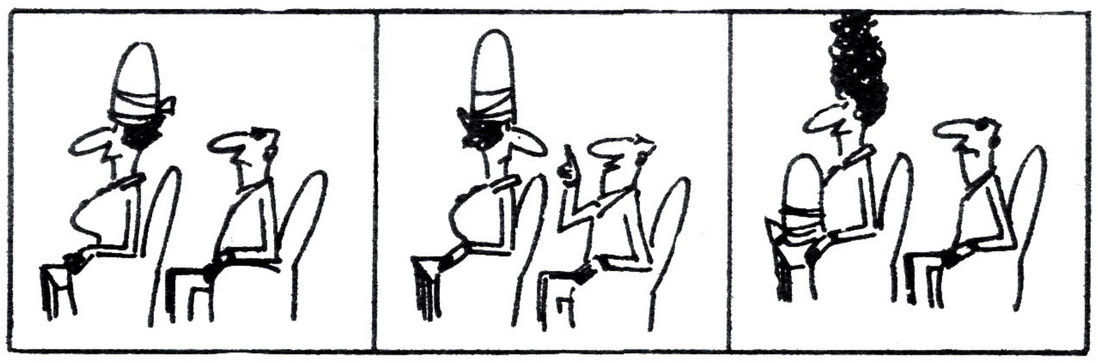

Без слів.

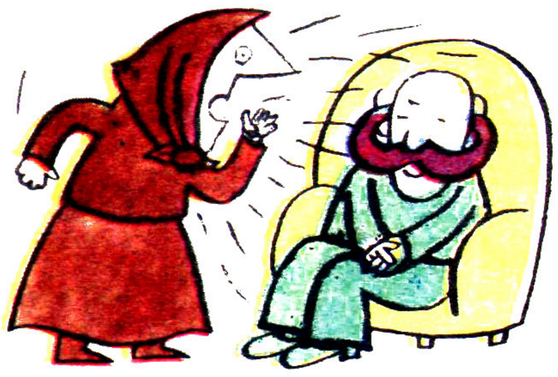

Без слів.

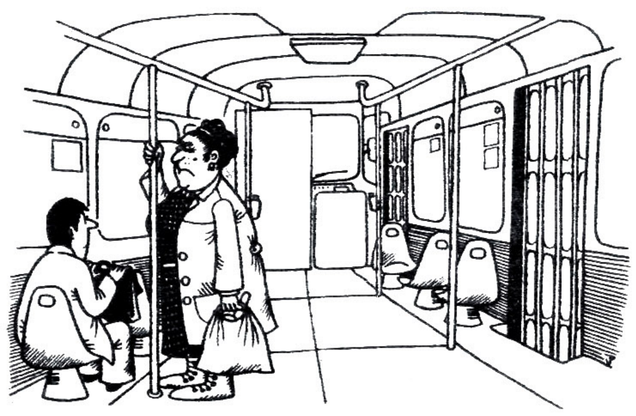

Без слів.

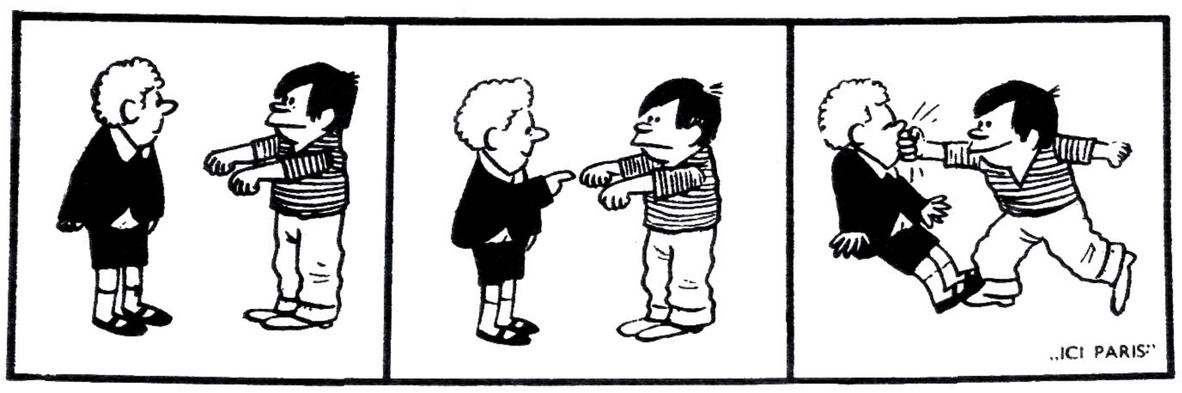

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Чи, варто вагітніти?» — так називався фейлетон, надрукований у № 5 журналу. В ньому ішлося про те, як у місті Ровно медична експертиза, до якої входили поважні акушери-гінекологи, невірно встановила строк вагітності у працівниці автошколи Ровенського обласного комітету ДТСААФ О. Юри.

На цей виступ Перець одержав відповідь міністра охорони здоров'я УРСР тов. А. Ю. Романенка. У ній говориться, що головний акушер-гінеколог облздороввідділу Квашенко Б. К. та інші спеціалісти не виявили необхідної чуйності та уваги до О. Юри, її не госпіталізували у стаціонар для ретельнішого обстеження. Цей випадок обговорено на нараді акушерів-гінекологів області. Квашенку Б. К. суворо вказано.

★ У № 6 журналу було опубліковано фейлетон «Урок виховання». В ньому розповідалося про безладдя та безпорядки в дитячому садку радгоспу «Рудьківський» на Чернігівщині, які припускалися з вини недобросовісних завідуючих, котрі змінювали одна одну. Про це до різних інстанцій неодноразово надходили скарги від вихователькн Л. Конишевської та інших працівниць дитсадка. При перевірці факти підтверджувалися, але становище ніяк не змінювалося. Зате дирекція радгоспу та робітком профспілки по-своєму зреагували на справедливі заяви: Л. Конишевську та няню В. Бредюк звільнили з роботи.

Завідуючий відділом науки та учбових закладів Чернігівського обкому партії тов. Ю. Гірман повідомив про вжиті після виступу Перця заходи. Зокрема поліпшилось постачання дитячого садка продуктами харчування, працює водопровід, закуплено іграшки, ліжка, обладнано ігрові майданчики, придбано методичні посібники.

Л. Конишевська та В. Бредюк поновлені на роботі з виплатою компенсації за вимушений прогул. За невжиття заходів по забезпеченню нормальної роботи дитсадка та порушення трудового законодавства бюро Бобровицького райкому партії оголосило директорові радгоспу Бідному М. П. догану.

★ В одному з листів, опублікованому у № 7 журналу, писалося про те, що у Дарниці (м. Київ) трамвайно-тролейбусне управління ліквідувало трамвайну зупинку «Містечко», а це дуже незручно для жителів цього району.

Після виступу Перця заступник начальника Київського трамвайно-тролебусного управління Є. В. Соколов повідомив, що трамвайну зупинку «Містечко» маршрутів № 22, 31 відновлено.

★ Мешканці села Смодна (Івано-Франківська область) у листі до редакції поскаржилися на те, що у них часто бувають перебої в електропостачанні.

Заступник голови Косівського райвиконкому Л. Л. Попазов повідомив редакцію, що такі випадки дійсно мали місце через неполадки на трансформаторній підстанції. Там зроблено ремонт, і нині електроенергія подається в село безперебійно.

★ У місті Миргороді на верхніх поверхах деяких 9-поверхових будинків не завжди буває вода, повідомлялося у листі, що надійшов до Перця.

Заступник голови виконкому Миргородської міськради Г. Д. Шапа відповів редакції, що після ремонту котельні гаряча та холодна вода на верхні поверхи вказаних у листі будинків подається регулярно.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 13 (1055) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна»

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 31. 05. 1979 р. Підписано до друку 18. 06. 1979. БФ 11643. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл-вид. арк. 4,1. Зам. 02801. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1979 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував Олександр ЯНОВСЬКИЙ, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ
для спільноти: http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Чорне каркання заокеанського ворона.